Dosar nr.1-115/23
1-23082938-32-1-09062023

S E N T I N Ţ Ă
În numele Legii

11 februarie 2025 **or.*****

Judecătoria Hîncești (sediul *****)
Instanţa de judecată compusă din:
Preşedintele şedinţei, judecătorul Svetlana Bubuioc
Grefierul Anastasia Mereacre și Lilia Plugaru
Cu participarea:
Procurorilor Tatiana Codrean și Marcel Tumuruc
Apărătorilor Bogos Alexandru și Rudenco Mihail

a examinat în şedinţa de judecată publică, **în procedură generală**, cauza penală de învinuire a lui:

*****, născut la *****, cod personal *****, originar și domiciliat în r-nul *****, satul *****, moldovean, cetățean al Republicii Moldova, studii medii, căsătorit, un copil minor la întreținere, angajat bucătar la Compania 7 Spice mun.Chișinău, la evidența medicului narcolog sau psihiatru nu se află, fără antecedente penale,

în comiterea infracţiunii prevăzute de art. 264[1] alin. (1) Cod penal.

Termenul de examinare a cauzei: 29 mai 2024-11 februarie 2025.
Procedura de citare legală a participanţilor a fost executată.
Asupra materialelor şi probelor prezentate, instanţa de judecată,-

A C O N S T A T A T:

1. ***** la 23 mai 2023, ora 23:40, având scopul conducerii unității de transport în stare de ebrietate, aflându-se la volanul automobilului de model Audi cu n/î *****, având permis de conducere de categoria „B”, deplasându-se pe una din străzile satului *****, r-nul *****, după ce în prealabil a consumat băuturi alcoolice, a încălcat cerințele prevederilor art. 10 alin. 2) al Regulamentului Circulației Rutiere, aprobat prin HG nr. 357 din 13 mai 2009, care stipulează că persoana care conduce aun autovehicol trebuie să posede și la cererea

lucrătorilor de poliție este obligat să înmâneze pentru control permisul de conducere valabil pentru categoria din care face parte autovehicolul condus, cerințele prevederilor art. 11 lit.j) din RCR, potrivit cărora, Conducătorul de vehicol în timpul deplasării este obligat să se supună la solicitarea agentului de circulație, procedurii de testare a aerului expirat sau, după caz, examenului medical de recoltare a probvelor biologice în vederea constatării alcoolemiei, consumului de droguri ori alte substanțe psihotrope sau medicamente cu efecte similare și cerințele prevederilor art. 14 lit. a) din RCR care stipulează că conducătorului de vehicul este interzis să conducă vehiculul în stare preparatelor medicamentoase care provacă reducerea reacției, fiind bolnav, traumatizat sau într-o stare avansată de oboseală de natură să-i afecteze capacitatea de conducere, condiții care au fost ignorate de conducătorul automobilului și ca rezultat, în urma testării alcooscopice cu analizatorul vaporilor de etanol în aerul expirat de tip „Drager" efectuat de către agentul constatator Iurescu Dumitru și Postolache Vasile s-a constatat că conducătorul unității de transport Audi cu n/î ***** avea o concetrație de 0, 52 mg/l alcool etilic în aerul expirat, care potrivit art. 134^{12} alin. (3) Cod penal se consideră stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat.

2. Inculpatul ***** în cadrul şedinţei de judecată nu și-a recunoscut vina și a declarat instanței că, la 20 mai 2023, a venit de la muncă de pe deal și în seara ceea și a lăsat mașina poartă, a sunat șoferul să vină să ia mașina.

La întrebările apărătorului a comunicat că, automobilul nu este al său personal. Mașina a lăsat-o acasă din motiv că nu era mașina sa, aceasta fiind împrumutată. Susține că a condus mașina respectivă, a servit două beri, din video era mașina parcată la poartă. Nu a condus haotic mașina. Când a trecut test drager nu i-a explicat că acest aparat a trecut testarea tehnică.

La întrebările acuzatorului de stat a comunicat că, la fila dosar 9, este semnătura sa, dar scrisul nu este al său.

3. Deşi inculpatul ***** nu și-a recunoscut vina, vinovăţia acestuia integral este demonstrată prin probele administrate: declaraţiile martorilor şi materialele cauzei penale cercetate în cadrul şedinţei de judecată.
4. Fiind audiat în cadrul ședinței de judecată martorul ***** a declarat instanței că nu este rudă cu *****. Activează în calitatea de ofițer de patrularea în cadrul DP Centru, secția ILHN. Fiind implicat în serviciu pentru menținerea ordinii publice în luna mai 2023, împreună cu colegul său Iurescu, patrulând în r-nul Ialoven, satul *****, conform dislocației fișei de post, pe un drum adiacent străzii central, a observat un autoturism care se deplasa neuniform. Imediat a fost stopată mașina de model Audi, și s-au apropiat de șoferul mijlocului de transport pentru a cerere actele de indentitate. În timpul discuției s-a simțit miros specific de alcool din cavitatea buală a acestuia. La întrebările dacă a consumat băuturi alcoolice acesta

nu a recunoscut. Ulterior i-a fost propus acestuia de a trece test Drager, menționează că mușucul a fost dat și desigilat în prezența persoanei și a fost supus testării alcoolescopice, iar rezultatul fiind poziitiv, întrecând norma prevăzută de lege. Cazul a fost documentat și mijlocul de transport a fost predat prin reicipisă. La întrebările apărătorului a comunicat că era conform fișei de post în *****, înainte de aceasta a fost instructați. Atunci a fost de acord să treacă testul Drager.

5. De asemenea, vinovăţia inculpatului ***** se mai dovedeşte şi prin materialele acumulate de către organul de urmărire penală și examinate în cadrul ședinței de judecată, şi anume:

- Procesul-verbal cu privire la constatarea infracțiunii, înregistrat în R-1 al IP ***** cu nr. 232 din 21 mai 2023, precum că la 20 mai 2023, ***** conducere mijlocul de transport fiind în stare de ebriatate alcoolică (f.d. 4);
- Certificat de calibrare a apăratului Drager 6810" (f.d. 21);
- Certificat de instruiere a inspectorului ***** cu privire la modul de utilizare a mijloacelor tehnice (f.d.15);
- Procesul-verbal cu privire la constatarea stării de ebrietate a lui *****, întocmit de către inspectorului IP *****, Iurescu Dumitru (f.d. 6);
- Chitanța testului Drager cu nr. 6810 din 20 mai 2023 (f.d. 7);
- Procesul-verbal de examinare a testului Drager nr. 6810, efectuat pe numele lui ***** (f.d. 23);
- Îndreptare eliberată lui ***** pentru testarea alcooscopică prin prelevarea probelor de sânge în care acesta a indicat că este de acord cu rezultatele testului „Drager" și nu dorește examinarea prin prelevarea sângelui (f.d. 9);
- Procesul-verbal de înlăturare a lui ***** de la conducerea mijlocului de transport din 20 mai 2023 (f.d. 8);
- Procesul-verbal de ridicare de la martorului Postolache Vasile a înregistărilor video de la locul depistării infracțiunii (f.d. 13);
- Procesul-verbal de examinare a înregistrărilor video ridicate de la Postolache Vasile (f.d. 14);
- Procesul-verbal de examinare a permisului de conducere eliberat pe numele lui ***** (f.d. 17);
- Un Cd de model media pe care sunt înregistrate secvenețe video de la locul depistării infracțiunii (f.d. 27).

6. Porivit prevederilor art. 384 alin. (3) Cod de procedură penală al RM, sentința instanţei de judecată trebuie să fie legală, întemeiată şi motivată.
7. În pct.2 din Hotărîrea Plenului Curții Supreme de Justiție cu privire la sentința judecătorească, se atrage atenția că sentința trebuie să fie legală, întemeiată și motivată, bazîndu-se pe principiile generale ale înfăptuirii justiției.

8. Instanța reiterează și prevederile art.6 CEDO, dreptul la un proces echitabil la care se atribuie și faptul că hotărîrea pronunțată într-o cauză urmează a fi motivată. În cauzele Hiro Balani contra Spaniei, Vandehurk contra Olandei, Ruiz Torija contra Spaniei și Boldea contra României din 2007, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat că art. 6 paragraf 1 din Conveție obligă instanțele să-și motiveze hotărîrile. Amploarea acestei obligații poate varia în funcție de natura hotărîrii. Trebuie avute în vedere diversitatea solicitărilor pe care inculpatul le-a formulat în fața instanței, precum și diferențele existente în fiecare stat contractant cu privire la dispozițiile legale obligatorii, cutume, opinii exprimate în doctrină, aplicabile în această materie. Obligația instanței de a motiva hotărîrea pronunțată este de a demonstra părților că au fost ascultate (cauza Tatishvili contra Rusiei din 2007). La fel, art.6 al Convenției implică în special în sarcina instanței obligația de a examina efectiv mijloacele, argumentele și ofertele de probă ale părților (cauza Perez împotriva Franței și cauza Van de Hurk împotriva Olandei).
9. Ținînd cont de prevederile art.27, art.99-101 Cod de procedură penală, cercetînd sub toate aspectele probele prezentate, verificîndu-le minuțios, prin prisma admisibilității, pertinenței, concludenței, utilității și veridicității lor, instanța de judecată conchide că din probele administrate la materialele dosarului rezultă vinovăția inculpatului ***** de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264[1] alin. (1) Cod penal.
10. În temeiul art. 14 alin. (1) Cod penal al RM, infracţiunea este o faptă (acţiune sau inacţiune) prejudiciabilă, prevăzută de legea penală, săvîrşită cu vinovăţie şi pasibilă de pedeapsă penală.
11. Potrivit reglementărilor stabilirea vinovăției unei persoane în comiterea unei fapte infracționale are loc în baza unor probe care urmează a fi colectate, administrate și cercetate de organele competente.
12. Conform art. 101 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală al RM, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinenţei, concludenţei, utilităţii şi veridicităţii ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor. Judecătorul apreciază probele conform propriei convingeri, formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele şi în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege.
13. Potrivit prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală al RM, toate probele administrate în cauza penală vor fi verificate sub toate aspectele, complet şi obiectiv. Verificarea probelor constă în analiza probelor administrate, coroborarea lor cu alte probe, administrarea de noi probe şi verificarea sursei din care provin probele, în conformitate cu prevederile prezentului cod, prin procedee probatorii respective.

14. În corespundere cu art. 93 alin. (1) Cod de procedură penală al RM**,** probele sînt elemente de fapt dobîndite în modul stabilit de prezentul cod, care servesc la constatarea existenţei sau inexistenţei infracţiunii, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăţiei, precum şi la stabilirea altor împrejurări importante pentru justa soluţionare a cauzei.
15. În virtutea dispoziției legale indicate la art. 384 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța hotărăște asupra învinuirii înaintate inculpatului prin adoptarea sentinței de condamnare, de achitare sau de încetare a procesului penal.
16. Potrivit prevederilor art. 385 alin.(1) pct.1)-4) Cod de procedură penală al RM, la adoptarea sentinței, instanța de judecată trebuie să soluționeze următoarele chestiuni în următoarea consecutivitate: 1) dacă a avut loc fapta de săvârșirea căreia este învinuit inculpatul; 2) dacă această faptă a fost săvârșită de inculpat; 3) dacă fapta întrunește elementele infracțiunii şi de care anume lege penală este prevăzută ea; 4) dacă inculpatul este vinovat de săvârșirea acestei infracțiunii.
17. În conformitate cu art. 51 alin. (1) Cod penal al RM, temeiul real al răspunderii penale îl constituie fapta prejudiciabilă săvârșită, iar componența infracțiunii, stipulată în legea penală, reprezintă temeiul juridic al răspunderii penale.
18. Astfel, legiuitorul a consacrat prin conținutul normativ al art.52 Cod penal că se consideră componență a infracțiunii totalitatea semnelor obiective şi subiective, stabilite de legea penală, ce califică o faptă prejudiciabilă drept infracțiune concretă. Componența infracțiunii reprezintă baza juridică pentru calificarea infracțiunii potrivit unui articol concret din prezentul Cod.
19. Articolul 113 Cod penal fundamentează regula conform căreia se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii, prevăzute de norma penală. Calificarea oficială a infracțiunii se efectuează la toate etapele procedurii penale de către persoanele care efectuează urmărirea penală și de către judecători.
20. Instanța de judecată și-a bazat constatările pe probele verbale și în scris prezentate și în analiza faptului dacă acuzările sunt bine justificate, standardul de dovadă este acel al *„în afara dubiilor rezonabile”* Astfel de dovadă poate rezulta din coexistența deducerilor suficient de puternice, clare și concordante sau a similarelor prezumții de fapt necombătute; adițional, poate fi luat în considerație comportamentul părților cînd sunt obținute dovezile (Hotărîrea Irlanda c. Regatului Unit din 18 ianuarie 1978, seria A nr.24, p.65, alin. 161).
21. Instanța de judecată consideră că în acțiunile inculpatului ***** sunt întrunite toate elementele componenței de infracțiune constatate în ședința de judecată și care au fost probate de partea acuzării potrivit principiului *„in dubio pro reo”*

ținînd cont de caracterul faptei și specificul administrării probotariului pe aceste categorii de infracțiuni.

22. Argumentele părții apărării invocate în sensul achitării inculpatului, instanța le consideră neîntemeiate, pe motiv că acestea sunt contrare probelor acuzării prezentate și cercetate în cadrul ședințelor de judecată.
23. Nerecunoaşterea vinovăției de către inculpat reprezintă o metodă de apărare şi un drept al inculpatului de a nu se auto-incrimina, drept garantat de art. 66 din Codul de procedură penală și art. 6 CEDO, or, persoana care pe parcursul procesului penal are calitatea procesuală de inculpat nu poate fi urmărit pentru depunerea declarațiilor false sau refuzul de a face declarații. Astfel, poziţia inculpatului ***** precum că nu a comis infracțiunea prevăzută la art. 264^1 alin. (1) Cod penal, este una declarativă şi formală, exprimată cu scopul de a evita răspunderea penală.
24. La caz, instanţa a reţinut o stare de fapt conformă cu realitatea şi sprijinită pe interpretarea şi analiza judicioasă a unui probatoriu complet administrat, atât în faza de urmărire penală, cât şi în faţa instanţei. Acţiunile inculpatului sunt susţinute de materialul probator administrat în dosar, constituind un lanţ deductiv, fără discontinuitate.
25. Deşi în cadrul audierii inculpatul a negat săvârşirea infracţiunii imputate, susţinerile acestuia nu au suport probator. Simpla afirmaţie a unei stări de fapt, fără coroborarea acesteia cu alte mijloace de probă, nu poate fi acceptată ca adevăr, iar modalitatea de apărare utilizată de inculpat, respectiv negarea realităţii evidente, nu poate influenţa convingerea bazată pe probele cercetate în cadrul ședințelor de judecată.
26. Prezumţia de nevinovăţie a inculpatului nu este absolută, ci relativă, ea putând fi răsturnată prin orice mijloc de probă administrat în mod legal.
27. Din toate probele administrate în cauză, instanţa reţine că starea de fapt este cea arătată în actul de sesizare. Reţinerea săvârşirii infracţiunii în sarcina inculpatului, atrage pe cale de consecinţă răspunderea penală a acestuia şi necesitatea aplicării pedepsei raportat la pericolul social concret al faptei incriminate, în vederea restabilirii valorilor sociale ameninţate.
28. Instanța de judecată conchide că analiza coroborată a probelor examinate în cadrul cercetării judecătorești relevă inconsecvența poziției inculpatului, iar starea de fapt reținută în baza ansamblului probator administrat în prezenta cauză confirmă că infracțiunea prevăzută de art. 264^1 alin. (1) Cod penal pentru care inculpatul a fost trimis în judecată există și a fost săvârșită de acesta.
29. Prin urmare, în ședința de judecată s-a constatat cu certitudine, intenția, motivul și scopul comiterii faptei incriminate, constatîndu-se o legătură de cauzalitate între fapta prejudiciabilă și urmările social periculoase.

30. La calificarea acţiunilor inculpatului ***** instanţa de judecată ia în consideraţie prevederile pct. 14 lit. a) din Regulamentul Circulației Rutiere, potrivit căruia conducătorului de vehicul îi este interzis să conducă vehiculul în stare de ebrietate, sub influenţa drogurilor sau altor substanţe contraindicate, sub influenţa preparatelor medicamentoase care provoacă reducerea reacţiei, fiind bolnav, traumatizat sau într-o stare avansată de oboseală de natură să-i afecteze capacitatea de conducere.
31. La fel, instanţa de judecată ia în consideraţie prevederile pct. 3 al Regulamentului privind modul de testare alcoolscopică și examinare medicală pentru stabilirea stării de ebrietate și naturii ei, aprobat prin Hotărîrea Guvernului RM nr. 296 din 16.04.2009, conform căruia: se stabilesc pentru conducătorii de vehicule următoarele concentrații maxime admisibile de alcool: a) în sînge – 0,3 g/l; b) în aerul expirat – 0,15 mg/l.
32. Potrivit art. 134^{12} alin. (1) Cod penal al RM *(în vigoare la data comiterii faptei infracţionale)*, prin stare de ebrietate se înţelege starea de dereglare psihofuncţională a organismului survenită în urma consumului de alcool, droguri şi/sau alte substanţe cu efecte similare.
33. În conformitate cu prevederile alin. (3) art. 134^{12} Cod penal al RM *(în vigoare la data comiterii faptei infracţionale)*, prin stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat se înţelege starea persoanei care are concentraţia de alcool în sînge de la 0,5 g/l şi mai mult sau concentraţia vaporilor de alcool în aerul expirat de la 0,3 mg/l şi mai mult.
34. Reieşind din cele expuse şi în conformitate cu prevederile art. 27, art. 99 – art. 101 din Codul de procedură penală, cercetând sub toate aspectele probele administrate, verificîndu-le minunțios prin prisma admisibilității, pertinenței, concludenței, utilității și veridicității lor, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, instanţa consideră că în cadrul cercetării judecătorești a fost dovedită integral vinovăția inculpatului ***** în comiterea infracțiunii prevăzută la art. 264^{1} alin. (1) Cod penal al RM, conducerea mijlocului de transport de către o persoană care se află în stare de ebreitate alcoolică cu grad avansat.
35. Calificînd astfel acţiunile inculpatului ***** la determinarea aplicării unei pedepse juste, corecte, atît sub aspectul restabilirii ordinii de drept încălcare, cît şi prin punctul de vedere de educare a făptuitorului, instanţa de judecată va ţine cont de gravitatea infracţiunii săvîrşite, de motivul comiterii acesteia, de personalitatea inculpatului, precum şi de circumstanţele cauzei, care atenuează ori agravează răspunderea.
36. La stabilirea categoriei pedepsei instanţa de judecată ia în consideraţie că, inculpatul ***** a fost găsit vinovat de săvîrşirea infracţiunii prevăzute de art. 264^{1} alin. (1) Cod penal al RM *(în vigoare la data comiterii faptei*

infracţionale), pentru care legea penală prevede pedeapsa cu muncă neremunerată în folosul comunităţii de la 200 la 240 de ore, cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.

37. Potrivit alin. (2) art. 16 Cod penal al RM, infracţiunea comisă de către inculpatul ***** este calificată ca uşoară.
38. La stabilirea categoriei pedepsei instanţa de judecată ia în consideraţie că, conform art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, ce se aplică de instanţele de judecată, în numele Legii, persoanelor ce au săvârșit infracţiuni, cauzând anumite lipsuri și restricţii drepturilor lor.
39. Pedeapsa are drept scop restabilirea echităţii sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracţiuni atât din partea condamnatului, cât și a altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferinţe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.
40. La stabilirea pedepsei instanţa de judecată ţine cont și de prevederile art. 75 Cod penal, potrivit căruia persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracţiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă, în limitele fixate și în strictă conformitate cu dispoziţiile părţii generale a Codului penal. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanţa de judecată ţine cont de gravitatea infracţiunii săvârșite, de motivul săvîrșirii acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanţele cauzei, care atenuează ori agravează răspunderea, de influenţa pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condiţiile de viaţă ale familiei acestuia.
41. În acest sens instanța reține că, prin criteriile de individualizare a pedepsei se înţeleg cerinţele de care instanţa de judecată este obligată să se conducă în procesul stabilirii pedepsei şi la aplicarea ei persoanei vinovate de săvârșirea infracţiunii. Individualizarea pedepsei constă în obligaţiunea instanţei de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului necesară şi suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale şi a pedepsei penale. Pedeapsa este echitabilă, când ea impune infractorului lipsuri şi restricţii ale drepturilor lui, proporţionale cu gravitatea infracțiunii săvârşite şi este suficientă pentru restabilirea echitaţii sociale, adică a drepturilor şi intereselor victimei, statului şi întregii societăţi, perturbate prin infracțiune.
42. Mai mult, urmează a fi reținut că din dispozițiile art.75 alin.(1) Cod penal se desprind trei criterii generale cu valoare de principiu. Pedeapsa aplicată infractorului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată.
43. Ca urmare, instanța de judecată indică că pedeapsa penală este echitabilă atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului şi prevenirea săvârşirii de noi infracţiuni atât de către condamnat, precum şi de alte persoane, or, practica judiciară

demonstrează că, o pedeapsă prea aspră generează apariţia unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire şi de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecinţe contrare scopului urmărit.

44. Legalitatea pedepsei impune instanței obligația de a stabili pedeapsa în limitele fixate în Partea Specială și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții Generale a Codului Penal.
45. Individualizarea pedepsei constă în obligația instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului, necesară și suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale și pedepsei penale.
46. Ca să-şi poată îndeplini funcţiile care-i sunt atribuite, în vederea realizării scopului său şi al legii, pedeapsa trebuie să corespundă sub aspectul naturii (privativă sau neprivativă de libertate*)* şi duratei, atât gravităţii faptei şi potenţialului de pericol social pe care-l prezintă, în mod real persoana inculpatului, cât şi aptitudinii acestuia de a se îndrepta sub influenţa pedepsei.
47. Funcţiile de constrângere şi de reeducare, precum şi scopul preventiv al pedepsei pot fi realizate numai printr-o justă individualizare a sancţiunii, care să ţină seama de persoana căreia îi este destinată, pentru a fi ajutată să se schimbe, în sensul adaptării la condiţiile socio-etice impuse de societate. Exemplaritatea pedepsei produce efecte atât asupra conduitei inculpatului, contribuind la reeducarea sa, cât şi asupra altor persoane care, văzând constrângerea la care este supus acesta, sunt puse în situaţia de a reflecta asupra propriei lor comportări viitoare şi de a se abţine de la săvârşirea de infracţiuni. Fermitatea cu care o pedeapsă este aplicată şi pusă în executare, intensitatea şi generalitatea dezaprobării morale a faptei şi făptuitorului, condiţionează caracterul preventiv al pedepsei care, totdeauna, prin mărimea privaţiunii, trebuie să reflecte gravitatea infracţiunii şi gradul de vinovăţie al făptuitorului. Numai o pedeapsă justă şi proporţională este de natură să asigure atât exemplaritatea cât şi finalitatea acesteia, prevenţia specială şi generală înscrise în art.61 Cod penal – potrivit căruia „scopul pedepsei este prevenirea săvârşirii de noi infracţiuni”.
48. La fel, în cadrul individualizării pedepsei instanţa de judecată reține prevederile regulii nr.6 din Recomandarea NR. R (92) 16 a Comitetului de ministri către statele membre referitoare la regulile europene asupra sancţiunilor aplicate în comunitate (adoptată de Comitetul de Miniştri în 19 octombrie 1992, cu ocazia celei de a 482-a reuniune a Delegaţiilor de Miniştri), potrivit căreia „natura şi durata sancţiunilor şi măsurilor aplicate în comunitate trebuie de asemenea să fie proporţională cu gravitatea infracţiunii pentru care un delincvent a fost condamnat sau o persoană este inculpată, cât și cu situația personală a acesteia”.

49. De asemenea, la stabilirea mărimii și categoriei pedepsei instanța ia în consideraţie faptul că, inculpatul ***** în cadrul ultimului cuvânt și-a recunoscut vina în comiterea infracțiunii incriminate, pledând pentru aplicarea unei sancțiuni, fără privarea de dreptul special de a conduce mijloace de transport.
50. Totodată, în detrimentul inculpatului ***** nu au fost găsite circumstanţe agravante. În conformitate cu prevederile art. 76 alin. (1) lit. a) Cod penal, instanța de judecată a stabilit în calitate de circumstanță atenuantă, săvîrşirea pentru prima dată a unei infracţiuni uşoare.
51. Din considerentele indicate şi ţinînd cont de analiza cumulativă a criteriilor de individualizare a pedepsei şi coroborarea probelor care furnizează informaţiile respective, precum şi indicarea temeiurilor care fundamentează proporţionalitatea între scopul reeducării infractorului, prin caracterul retributiv al pedepsei aplicate şi aşteptările societăţii faţă de actul de justiţie realizat sub aspectul restabilirii ordinii de drept încălcate,reeșind din faptul că ***** pentru prima dată este în conflict cu legea penală, instanţa de judecată consideră necesar de a aplica inculpatului ***** pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității în limitele prevăzute de norma penală la art. 264[1] alin. (1) Cod penal al RM *(în vigoare la data comiterii faptei infracţionale)* și anume în mărime de 200 (două sute) ore.
52. În calitate de pedeapsă complementară prevăzută de alin. (1) art. 264[1] Cod penal al RM, instanţa de judecată consideră necesar de a aplica în privinţa lui ***** pedeapsa respectivă sub formă de anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.
53. Mai mult ca atît, potrivit art. 264[1] alin. (1) Cod penal al RM, legislatorul în mod imperativ prevede aplicarea pedepsei complementare, fără a o lăsa la discreţia instanţei de judecată.
54. Astfel, inculpatul s-a deplasat la volanul autoturismului pe drumurile publice în condițiile în care se afla în stare de ebrietate, creând un pericol iminent privind siguranța circulației pe drumurile publice, fiind notoriu faptul că, datorită încălcării normelor legale de circulație, pe parcursul anilor, au avut loc grave accidente de circulație care s-au soldat cu victime omenești și importante pagube materiale. Prin săvârşirea acestei infracţiuni s-a creat o stare de pericol pentru siguranţa circulaţiei rutiere.
55. De altfel, infracţiunea de conducerea unui vehicul sub influenţa alcoolului este o infracţiune de pericol, astfel că, pentru a se evita producerea de accidente de circulaţie, legiuitorul a incriminat această faptă, pericolul social fiind unul abstract, inseparabil legat de materialitatea faptei, indiferent de împrejurările în care s-ar comite aceasta şi de urmările produse ori care s-ar fi putut produce cu privire la persoane sau bunuri. Astfel, instanța constată că prin săvârşirea faptei

analizate s-a pus în primejdie siguranţa celorlalţi participanţi la trafic, stare de pericol care este prezumată.

56. În acest sens, inculpatul a acţionat cu forma de vinovăţie a intenţiei indirecte, prevăzând urmarea acţiunii sale şi acceptând posibilitatea producerii acesteia. Fapta săvârşită de inculpat prezintă pericol social întrucât alcoolul și drogurile diminuează puterea de discernământ, capacitatea de concentrare şi atenţia conducătorilor auto, le alterează reflexele, timpul de reacţie, acuitatea văzului, iar numărul erorilor în conducerea autovehiculelor şi al încălcărilor de lege creşte în raport direct proporţional cu cantitatea de alcool ingerată.
57. Prin urmare, instanța reține că, infracțiunea care este imputată inculpatului are un pericol social ridicat, făcând parte din domeniul securităţii circulaţiei rutiere şi exploatării mijloacelor de transport, ca parte componentă a securităţii şi ordinii publice, condiţionată de neadmiterea la circulaţia rutieră a persoanelor în stare de ebrietate alcoolică şi, avînd în vedere că la etapa actuală mijloacele de transport prezintă un grad sporit de pericol, iar conducerea acestora de către persoane în stare de ebrietate reprezintă un grad şi mai avansat de pericol, instanța conchide că scopul pedepsei poate fi atins doar prin aplicarea față de inculpat a pedepsei complementare sub forma de anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.
58. Instanţa de judecată consideră necesar de a aplica în privinţa lui ***** măsura preventivă obligaţiunea de nepărăsire a ţării, care urmează a fi menținută pînă la întrarea sentinţei în vigoare.

Soluția instanței asupra cheltuielilor de judecată:

59. Instanța consideră neîntemeiată solicitarea acuzatorului de stat,cu privire la încasarea de la inculpatul ***** în beneficiul statului, a cheltuielilor de judecată în mărime de 25,70 lei suportate în legătură cu efectuarea expertizei judiciare din considerentele ce succed.
60. În conformitate cu art. 227 alin. (1) și alin. (3) Cod de procedură penală, cheltuieli judiciare sânt cheltuielile suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal.
61. Cheltuielile judiciare cuprind sumele: plătite sau care urmează a fi plătite martorilor, părţii vătămate, reprezentanților lor, experţilor, specialiştilor, interpreţilor, traducătorilor şi asistenţilor procedurali; cheltuite pentru păstrarea, transportarea şi cercetarea corpurilor delicte; care urmează a fi plătite pentru acordarea asistenţei juridice garantate de stat; cheltuite pentru restituirea contravalorii obiectelor deteriorate sau nimicite în procesul de efectuare a expertizei judiciare sau de reconstituire a faptei; cheltuite în legătură cu efectuarea acţiunilor procesuale în cauza penală.
62. Totodată potrivit prevederilor alin. (3) al normei citate, cheltuielile judiciare se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate, cea

din ultima, fiind considerată o normă generală, neobligând statul să suporte cheltuielile ci să le achite la momentul necesar pentru a facilita operativitatea acţiunilor organului de urmărire penală şi pentru a nu condiţiona termenul rezonabil prin încasarea cheltuielilor judiciare de la părţile în proces.

63. În sensul prevederilor art. 229 alin. (1) – (4) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sînt suportate de condamnat sau sînt trecute în contul statului. Instanţa de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, cu excepţia sumelor plătite interpreţilor, traducătorilor, precum şi apărătorilor în cazul asigurării inculpatului cu avocat care acordă asistenţă juridică garantată de stat, atunci cînd aceasta o cer interesele justiţiei şi condamnatul nu dispune de mijloacele necesare. Achitarea cheltuielilor judiciare poate fi suportată şi de condamnatul care a fost eliberat de pedeapsă sau căruia i-a fost aplicată pedeapsă, precum şi de persoana în privinţa căreia urmărirea penală a fost încetată pe temeiuri de nereabilitare. Instanţa poate elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parţial, condamnatul sau persoana care trebuie să suporte cheltuielile judiciare în caz de insolvabilitate a acestora sau dacă plata cheltuielilor judiciare poate influenţa substanţial asupra situaţiei materiale a persoanelor care se află la întreţinerea lor. În cazul condamnării cîtorva persoane în aceeaşi cauză, cheltuielile judiciare se repartizează în dependenţă de vinovăţia, gradul de răspundere şi situaţia materială a fiecăreia din ele.
64. Astfel, instanța de judecată reține că, cheltuielile judiciare au fost suportate pentru folosirea aparatului ”Drager Alcotest”, în vederea stabilirii stării de ebrietate a lui *****.
65. Prin urmare, se reține că efectuarea testării cu folosirea aparatului ”Drager Alcotest” a fost ordonată în vederea stabilirii stării de ebrietate, în rezultatul săvârșirii infracțiunii de către inculpat, fiind acțiuni procesuale ce țin de administrarea probatoriului şi formularea învinuirii, care sunt puse în sarcina părții acuzării.
66. În sensul dat, instanța de judecată reține că cheltuielile ce sunt suportate în cadrul urmăririi penale în vederea demonstrării vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, reprezintă cheltuieli judiciare ce sunt achitate din bugetul alocat.
67. De asemenea, instanța de judecată notează că cheltuielile efectuate de organul de urmărire penală la etapa de urmărire penală în vederea descoperirii infracțiunii comise, se încadrează în realizarea obligației pozitive a statului recunoscută de către CtEDO prin jurisprudența sa, referitor la suportarea cheltuielilor de către stat în cadrul realizării urmăririi penale în descoperirea şi combaterea infracțiunilor.

68. Astfel, reținând cele constatate supra instanța de judecată conchide necesitatea respingerii solicitării procurorului cu privire la încasarea sumei de 25,70 lei pentru folosirea aparatului ”Drager Alcotest”, ca neîntemeiată.
69. Măsura preventivă-ridicarea provizorie a permisului de conducere a mijloacelor de transport, aplicată prin încheierea judecătorului de instrucție din 24.05.2023, se menține pînă la întrarea sentinței în vigoare.
70. Totodată, potrivit prevederilor art. 211 alin.(3) din Legea nr.131-XVI din 07.06.2007 „privind siguranța traficului rutier”, organele care asigură executarea pedepsei penale sau sancţiunii contravenţionale de privare de dreptul de a conduce mijloace de transport, în termen de pînă la 10 zile, remit autorităţii competente permisele de conducere ridicate pentru anularea acestora.

Soluția instanței asupra corpurilor delicte:

71. În conformitate cu prevederile art. 158 alin. (1) Cod procedură penală, corpuri delicte sînt recunoscute obiectele în cazul în care există temeiuri de a presupune că ele au servit la săvîrşirea infracţiunii, au păstrat asupra lor urmele acţiunilor criminale sau au constituit obiectivul acestor acţiuni, precum şi bani sau alte valori ori obiecte şi documente care pot servi ca mijloace pentru descoperirea infracţiunii, constatarea circumstanţelor, identificarea persoanelor vinovate sau pentru respingerea învinuirii ori atenuarea răspunderii penale.
72. Totodată, potrivit art. 162 Cod procedură penală, în cazul în care procurorul dispune încetarea urmăririi penale sau în cazul soluţionării cauzei în fond, se hotărăşte chestiunea cu privire la corpurile delicte. În acest caz: 1) uneltele care au servit la săvîrşirea infracţiunii vor fi confiscate şi predate instituţiilor respective sau nimicite; 2) obiectele a căror circulaţie este interzisă vor fi predate instituţiilor respective sau nimicite; 3) lucrurile care nu prezintă nici o valoare şi care nu pot fi utilizate vor fi distruse, iar în cazurile în care sînt cerute de persoane ori instituţii interesate, ele pot fi remise acestora; 4) banii şi alte valori dobîndite pe cale criminală sau asupra cărora au fost îndreptate acţiunile criminale se restituie proprietarului sau, după caz, se trec în venitul statului. Celelalte obiecte se predau proprietarilor legali, iar dacă aceştia nu sînt identificaţi, se trec în proprietatea statului. În caz de conflict referitor la apartenenţa acestor obiecte, litigiul se soluţionează în ordinea procedurii civile. Banii marcaţi, asupra cărora au fost îndreptate acţiunile criminale, se trec în venitul statului, iar echivalentul lor se restituie proprietarului de la bugetul de stat; 5) documentele care constituie corpuri delicte rămîn în dosar pe tot termenul de păstrare a lui sau, la solicitare, se remit persoanelor interesate; 6) obiectele ridicate de organul de urmărire penală, dar care nu au fost recunoscute corpuri delicte, se remit persoanelor de la care au fost ridicate.
73. Corpul delict – suport electronic de memorie CD-R, în care este stocată înregistrarea video privind testarea lui *****, recunoscut prin ordonanța din 24

mai 2023 și păstrat la materialele cauzei, instanța consideră necesar de al păstra la materialele dosarului pe tot parcursul păstrării acestuia. (f.d.28)

74. Măsura preventivă-ridicarea provizorie a permisului de conducere a mijloacelor de transport, aplicată prin încheierea judecătorului de instrucție din 24.05.2023, urmează a fi menținută pînă la întrarea sentinței în vigoare.
75. Totodată, potrivit prevederilor art. 211 alin.(3) din Legea nr.131-XVI din 07.06.2007 „privind siguranța traficului rutier", organele care asigură executarea pedepsei penale sau sancţiunii contravenţionale de privare de dreptul de a conduce mijloace de transport, în termen de pînă la 10 zile, remit autorităţii competente permisele de conducere ridicate pentru anularea acestora.
76. Pentru aceste motive şi în conformitate cu art. art. 384 – 385, 389 şi 397 ale Codului de procedură penală al RM, instanţa de judecată,-

H O T Ă R Ă Ș T E:

Se recunoaşte vinovat ***** de săvîrşirea infracţiunii prevăzute de art. 264^1 alin. (1) Cod penal al RM şi în baza acestei Legi se stabileşte acestuia pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunităţii în mărime de 200 (două sute) ore, cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.

Se explică lui ***** condiţiile şi consecinţele neexecutării pedepsei stabilite prevăzute la art. 67 alin. (3) Cod penal, și anume că în caz de eschivare cu rea-voinţă a condamnatului de la munca neremunerată în folosul comunităţii, ea se înlocuieşte cu închisoare.

Se aplică în privinţa lui ***** măsura preventivă - obligaţiunea de nepărăsire a ţării care se menţine pînă la intrarea sentinței în vigoare.

Măsura preventivă-ridicarea provizorie a permisului de conducere a mijloacelor de transport, aplicată prin încheierea judecătorului de instrucție din 24.05.2023, se menține pînă la întrarea sentinței în vigoare.

După intrarea sentinței în vigoare, copia acesteia urmează a fi remisă Agenției Servicii Publice pentru executarea pedepsei complementare în formă de anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.

Solicitarea acuzatorului de stat cu privire la încasarea din contul inculpatului ***** în beneficiul statului a cheltuielilor de judecată în mărime de 25,70 lei, se respinge ca neîntemeiată.

Corpul delict – suport electronic de memorie CD-R, în care este stocată înregistrarea video privind testarea lui *****, recunoscut prin ordonanța din 24 mai 2023 și păstrat la materialele cauzei, a-l păstra la materialele dosarului pe tot parcursul păstrării acestuia.

Sentinţa poate fi atacată cu recurs la Curtea de Apel Centru în termen de 15 zile, prin intermediul Judecătoriei Hîncești (sediul *****).

Preşedintele şedinţei,
judecătorul **Svetlana Bubuioc**